

VERLOREN GELUK

DOOR NELLY HOEKSTRA—KAPTEIJN.

DAAR stond het duidelijk, zwart op wit; 't was beter het engagement te verbreken; zij pasten niet bij elkaar. Het speet haar wel, maar het kon niet anders; hij zou zich wel troosten; hij had immers zijn viool.... Wel vijftig maal heeft hij ze overgelezen, die koele, harde woorden, en nog staart hij op het papier, droomerig suffend. 't Was dus waar, zij had hem bedankt. Het was uit, voor goed uit; nooit zou hij haar helderen, gullen lach meer hooren, nooit meer mogen luisteren naar haar aardig onbeduidend gekeuvel. Als in 'n visioer ziet hij het mooie, blonde kopje met de schitterende bruine oogen, leuk wipneusje, en klein heerlijk altijd babbelend mondje.... en dat zou hij nu missen voor goed.... Ineens wordt het groote verdriet hem te machtig, en barst hij in snikken uit. O, hoe kon ze toch zoo wreed zijn, dat kleine ding, ze hield toch wel van hem in den beginne. Hij ziet haar nog voor zich toen hij haar voor het eerst ontmoette, snoezig in heur lichtblauw zomertoieltje, dat zoo goed kleurde bij het blonde haar. Hij was pas benoemd tot muziekleeraar en directeur van de zangvereniging in het kleine stadje L. Verlegen als hij was, ondanks z'n grooten muzikalen aanleg, en knap, innemend voorkomen, zag hij er zeer tegen op in aanraking te komen met de dames van het stedeke. 't Was ook geen gemakkelijke taak den ouden muziekleeraar te vervangen. De dames vonden hem heel knap met z'n droomerige oogen en zwarten krullebol, zijn hoog voorhoofd waarop de Muze der kunst heur eeuwigen kus gedrukt had, hem tot een genie stempelend... maar erg stijf en verlegen vonden sommigen; hij was ook heelemaal niet galant. Vreemd keek men in L. op, toen zijn engagement met Lize Ronk bekend werd.

Lize uit den handwerkwinkel, neen dit had men niet verwacht. Ze waren een knap paar en Lize was trotsch op haar verovering geweest.

Spoedig echter begon hij haar te vervelen. Hè, hij zeurde aldoor over muziek, componeeren, opera's, concerten; jakkes, Lize had zelf een vrij goede altstem, en was een zeer verdienstelijk lid der zangvereniging, maar om nou altijd en eeuwig over muziek te moeten hooren, was voor 'n jong levenslustig meisje wel wat saai op den duur. Arnold was goed en vriendelijk, maar nooit eens vroolijk of gezellig; pret kon je niet met hem maken.

Arme Arnold. Als hij op een van de lange wandelingen, arm in arm met zijn meisje, met innige overtuiging over de muziek, zijn afgod, sprak, als hij haar in het geheim vertelde dat ie zou mededingen naar een prijsvraag, uitgeschreven door mannen van talent en naam op muzikaal gebied; dat hij een mooie compositie in het hoofd had, welke hij telkens weer niet goed vond als hij ze op papier gezet had, kwam er een vervelende trek op het knappe gezichtje naast hem. Wat kon het haar eigenlijk schelen. Al zijn plannen en droomen vertrouwde hij haar toe en zij deed moeite een geeuw te verbergen, vroeg dan plotseling met heur hoog stemmetje: „zeg Arnold, wanneer gaan we nou eens naar het paardenspel, dat vind ik veel leuker dan 'n opera? Ik krijg altijd slaap

van verveling, maar het paardenspel vind ik zoo aardig.”

Dan zweeg hij getroffen, werd boos dat ze hem zoo weinig begreep, en in alles zoo ver van hem afstond.... maar één blik in de lachende, bruine oogen maakte alles weer goed; op een stil plekje in het bosch, dat de trots was van de goede stad L., kuste hij haar aardig mondje, rijp als een heerlijke vrucht.... en beloofde alles.... En nu had zij het engagement verbroken en moest hij zich maar troosten met zijn viool.... Onstuimig krijgt hij zijn geliefd instrument uit de doos en begint te spelen. zoo mooi en aandoenlijk, dat de juffrouw beneden, z'n kostvrouw, die toch wezenlijk zoo muzikaal niet is, er tranen van in de oogen krijgt. Zijn groot verdriet geeft hij weer in een lied zoo heerlijk mooi, hij laat zijn viool schreien, jubelen in melodieuze accoorden.... dat de menschen blijven luisteren onder z'n raam. Zoo heerlijk mooi had hij nog nooit gespeeld vond men.... 't Is al laat, al lang na middernacht als hij muziekpapier krijgt en zijn smarttonen aan de vergetelheid ontruikt, door ze op papier te brengen. „Verloren Geluk” noemde hij het stuk dat den grondslag zou leggen voor zijn grooten muzikalen naam, beroemd in heel Europa.

De blonde Lize ziet in den spiegel en knikt lachend haar lief kopje toe. Die groote hoed vol veeren stond haar maar wat goed.... hè nu kon ze weer eens echt vroolijk en jolig zijn. Flink toch maar, denkt ze, dat ze dien brief geschreven had, nu was ze van hem af; zoo'n droomer. Eigenlijk was ze nooit recht op haar gemak met hem geweest. Hij kon je zoo vreemd aankijken met die groote oogen, 't was of er vuur in zat. Waarom ze hem genomen had? Ze geloofde dat die oogen haar betooverd hadden. Gelukkig, nu was ze van hem af.... en ze zou wel gauw weer opnieuw geëngageerd raken.... Lachend ziet ze door het venster naar het huis aan de overzij. Daar woonde de nieuwe slager, een knappe, blozende jongen. Zijn dik, rood gezicht kwam zoo aardig uit boven de mooie rose bankethammetjes, worsten, en zijden gerookt spek. Hij was rijk, zei men in L., zoon van welgestelde boerenmenschen, en de winkel met de groote spiegelruiten en prachtige marmereen toonbank zag er keurig uit, 'n lust voor de oogen. Hij wendde geen oog van den handwerkwinkel af; het snoezige blonde kopje had zijn hart gestolen. De meesterknecht had hem verteld dat de juffrouw van de overzijde geëngageerd was met den muziekmeester, dien langen Mijnheer met 'n donkeren krullebol. Wat zou ze een kranig figuur in zijn slagerij maken. 't Was eeuwig jammer.

Ineens hoort hij dat het engagement verbroken is; ze had hem bedankt dien droomer, met zijn lange lokken. Dat dacht hij wel, ze groette hem zoo liefjes. en zijn knikjes leken haar ook niet onwelgevallig te zijn.... Eindelijk trok hij de stoute schoenen aan, maakte een visite bij zijn knap buurmeisje, en al spoedig kwam het tot een verlovings, zooals de meesterknecht wel altijd voorspeld had. Lize was gelukkig met haar goede Jacob. Hè, zoo'n lollige jongen, ze moest altijd om hem lachen, hij was zoo grappig, 'n malle kwibus, maar doodgoed, en dol op haar.

Na 'n jaar werd Liesje de vrouw van den spekslager, ze glom van genoegen als ze in een van haar prachtige

zijden japonnen door het stadje wandelde naast haar zwaarlijvigen echtgenoot. Beiden werden dik van het goede leventje.... Toen er na verloop van 'n jaar 'n zoon geboren werd — 'n wolk van 'n kind, zei de baker — waren vader en moeder eerst recht gelukkig. Er kwamen nog twee meisjes die sprekend op hun moeder geleken. Ze waren tevreden met elkaar's bezit, de goede zaak en bloeiende spruitjes. Heel vaag denkt Lize nog wel eens aan haar vroegeren aanbieder Arnold; hij was al lang niet meer in L. Nadat zijn compositie „Verloren Geluk,” den eersten prijs veroverd had, was hij naar het buitenland gegaan, waar hij nu den roem van Holland op muzikaal gebied hoog hield. 't Was een genie zeiden de menschen, en wereldberoemd....

De groote zaal van de „Harmonie” van de sociëteit van het stadje L. was stampvol. Geen wonder ook. Hedenavond zou Arnold M., de groote wereldberoemde violist, een concert geven. Heel de beau monde van het stadje was vertegenwoordigd, de meeste papa's en mama's kenden den beroemden man nog uit hun jeugd. Twintig jaar geleden was hij directeur van Toonkunst geweest. 't Was heel aardig van hem dat ie zijn oude stadje L. niet vergeten had op zijn kunstreis door Nederland.

De dikke Lize, blozender en welvarender dan ooit, is natuurlijk ook tegenwoordig met haar echtgenoot — een ware kolossus nu, en nog altijd even grappig — twee dochters van achttien en zestien jaar, erg opgedirkt, de mama met 'n glans van trots op het dikke appelengezicht. Die beroemdheid was immers eens haar galant geweest, zoo peinst ze. Wie weet hij zou haar nog wel herkennen, ze was wel dikker geworden maar anders nog 'n knappe vrouw, vertelde haar de spiegel.

.... Ze wordt in haar zoete overpeinzingen gestoord door een luid applaus en ziet op.

Daar staat hij, Arnold M. Slank en gedistingeerd; enkele zilveren draden doen zien dat de jaren niet ongemerkt over hem gegaan zijn. Overigens is hij nog heel knap en elegant. Hij buigt voor 't publiek en begint te spelen, eenig mooi en meesterlijk. Men juicht hem geestdriftig toe en vraagt om een toegift. Even stemt hij zijn viool dan ziet hij in de zaal; plotseling ontdekt hij twee mooie blonde kopjes. Zoo, ja zoo zag eenmaal zijn Lize er uit. Lize kleurt als een bakvischje. O hij zag voortdurend naar haar oudste Marie. Dan begint hij te spelen „Verloren Geluk.” Met ingehouden adem, bang om een toon te verliezen, luistert men. Als het uit is, is het publiek eerst eenige oogenblikken stil, om dan in een daverend applaus los te barsten, zakdoeken worden gewaaid, bravo geroepen, een spontane uitbarsting van geestdrift.... Hij buigt en zijn oogen zoeken nog een keer het blonde kopje, dan trekt hij zich schielijk terug, en droomt 's nachts van het blonde meisje dat hem eens zoo lief was.

.... Lize is tegen haar gewoonte bij het naar huis gaan erg stil, en lacht ditmaal niet om de grappen van haar man; ze ziet nog den kunstenaar voor zich, zooals hij daar stond, hoort zijn meesterlijk spel.... en toen begreep ze hem eindelijk.

Edam, 1914.

HET 75-JARIG BESTAAN VAN DE ROTTERDAMSCH E MANÉGE TE ROTTERDAM.

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van deze manège is een groot ruiterspel georganiseerd, waaraan ongeveer 100 dames- en heerenleden hebben deelgenomen. Het ruiterspel stelde een pantomime voor, spelende in Engelsch-Indië, getiteld „Des Radjah's wraak of de vermetele minnaar”. Op bovenstaande foto ziet men de dames- en heerenkozzakken in hun fraaie uniformen, na afloop van de manoeuvre.